

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Prez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědny dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

↔ Sserbske njedzelske lopjeno. ↔

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihcizisczereni w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedpkatu 40 pj. dostacž

17. njedzela po swjatej Trojicy.

Luk. 14, 1—11.

Spomni na šabat, so by jón šwjecził, tak džesche Bóh k žiw-
jemu wuswolentemu ludej. Spomnieže na njedzelu, so ju prawje
šwjecziče, tole plači nětko kšeseczijanam. Tón Knjes Jesuž
nam pokaza, kak njedzeli prawje šwjeczić. Njedzeli, tón
wulki hnadny dar Boži mašch ja to, so mohl tón džeń wotpocz-
nyč a s duschu w Božy wšchón mitny byč. My kšeseczijenje
nješwjeczić wjazy šabat, ale njedzeli, kotruž je trojeniczi Bóh
wošebje šwjecził a k žwojim wulkim štkam šebi wuswolil.

Bóh Wótž je na tutym dnju šwój štk štworjenja kapočal a
šwětko, žórto a móž wšcheho žiwjenja, sežinił. Bóh šyn je na
tutym dnju šmjereče móž štamal, s rowa štamyl a našche wu-
moženje wobkružil, a Bóh šwjaty Duch bu na tutym dnju na
wuczomnikow wulaty a je šyrkej Jesom šhrysta šakozil. Nje-
dzela je tón džeń, kotruž tón Knjes ežinił je. Šradnićmy a wje-
šelny šo w nim. Wona je šnamjo šhubjeneho paradisa a šnamjo
na druhi šabatny wotpoczińk, kiž je hiščeže wostajentý Boženit
ludu. Tón Knjes je ju šwjecził, to řeka: wot wšchědneho džěla a
šadžerženja wotdžělił a šdalil a k wotpoczińkej ja ežělo a k štaroscezi
ja duschu wustajil. Šswjeczićmy ju, kaž tón Knjes to žada? Na-
šche seženje da prawe wotmolwenje na prašchenje, kak njedzela
šo najšěpje šwjeczi, kak nam wona mohla džěń žohnowanja a
wješela byč. To šo štanje, hdyž mamy prawy njedzelski wob-
šhad, prawe njedzelske džělo a prawu njedzelsku myšl.

Někajki wšchšchi pola šarisejskich bě Jesuža prošyl, so chžyl
k njemu pschicž na šabat něšchto pojěscž. Ežehodla běchu Knjesa
Jesuža tam prošyli? „Woni šakachu na njeho“, chžychu jeho na

jeho řečach popadnyč; dokelž běchu jemu njepschecželszy šmyšle-
ni, chžychu rad na njeho něšchto pschinyescž. Ežehodla dha je tón
Knjes do tajšeho towarštwu šchot? Dokelž chžyšche prawe šabat-
ne žohnowanje šobu pschinyescž. — Tón Knjes Jesuž poda šo
wšchudžom tam, hdyž chžychu jeho mječ a jeho šebi prošcha.
Chžech mječ jeho pschi šebi ša hošča a šo s nim wješelicž, tehdy
wón wěseče tež tebi do domu pónđže. Ale ežile šarisejszy běchu
ludakojo a jebawi ludžo. Wšje wšcheje bojošče pak je Jesuž
k nim šchot, dokelž wón jako kral wěrnosce ničeho šo boječ nje-
ujetrjeba a k pschewinyč njeje. Wón chže wěrnoscež tež mjes
šwojimi njepschecželimi šakitowacž, chže šwětko do ežěmnych wu-
trobow dacž, morwe dusche šbudžicž a se šlowami lubosce a se
štkami šmilnosce ja šebje a šwój štk dobnyč. Njeh šo šari-
sejszy na njeho hñewaju, wón nješně mješecž k jich šlym my-
šlam a wopacžnemu wukladowanju šakonja. — Šchto natwuknje-
my s tajšeho šadžerženja Jesužoweho? Najšredy to, šo jako
kšeseczijenje a džěči Bože šo šwěta a šwětneho waschnja hladacž
mamy, ale ežěfacž psched tym šwětom nješněmy; pschetož kak
někotre žohnowanje by psches to šhubjene bylo; kak někotre dobre
šlowo bychmy ša Jesuža a jeho dobru wěž řečecž, kak někotrej
wopacžnej myšli wo kšeseczijanštwje a wěryžych wotwobaracž
mohli, hdyž na tym mješče, na kotrež Bóh naš je štajil, šhoble
ja njeho a jeho wěž wustupimy. — A kak šteji se šabawu a wje-
šelom na njedzeli? Jesuž bě na šabat na hoščim šo podal.
Tak šněmy tež my na njedzeli towarštwu pytač s lubymi psche-
celemi, se šwojimi domach a šněmy šo wješelicž. Ale to jene
je nušne, šo dhybi to tajke wješele, tajka šabawa a tajke towarštwu
byč, w kotrymž tež tón Knjes Jesuž pschitonny byč móže. Nje-
šhodž ženje tam, hdyž njemóžesch teho Šbóžnika šobu wšacž,

hdžež jeho i dobrým svědomijom jetkaz njemóžesč. Nješhdaj tam, hdžež wuřmėcharjo řhdaju, njemėj towarřtvo i bjesbóžny- mi; přchetož woni žaneho měra nimaju. — Tón Anjes je drje mohł wřchón bjes řtracha i tajkimle ludžom na towarřtvo hieč. Ale ty? řmėt řo ty hieč do nich wuřhnyeč a pódla žohnowanje njeřhubieč, kajřež chze nam po prawym kóždžiečka řbóžna njeđzela wřchėm přchinječ? — Jenož tehdy řwjeczi njeđzeli, kaž Bóh jo chze, hdyž prawy njeđzelski wobřhad mamy. S tym Anjesom řesufom a i jeho řlowom dyrbimy na njeđzeli wobřhadžowacz. O kař řo njeđzela i tym řwjeczi, kař wutroba řo řraduje. Duž pořluchaj tehdy rad na jeho eřlowo, budž nutny niz jeno w Bo- žim domje, ale teč doma wóřtweje. Haj budžeče doma wřchitřz prawje nutni a měječe tón džeř wutroby wřchė ežiře. Teho dla přječ se wřchėm wobřhadom, kiž nař wot řesufu přchezo dale wot- wjeduje, přječ se wřchitřimi hřeřchnymi wjeřelemi a nječřitř- ni řadořčemi.

Njeđzeli řwjeczi prawe njeđzelske džeřo. Nėkajki wódnivy je teč w towarřtweje, hdžež řesuf je. řesuf woprašča řo tch řarifeřřich: hodži řo teč na řabat hojieč? Na tajkele prařchenje wopřachu jemu wřchitřz řmėrom, řadny jeniečki jemu na to niz řlowečka njewotmolwi. Dofeř řo hařbuja a ežiřa, řo tón Anjes jich njeľuboeč přchewidži, řebi pomhacz njewjedža a njeleča. Wo- ni chřchju řesufu trochu řpytowacz, hač budže řesuf chřweč ru- nje tónle džeř jeho wuřtrowieč. Nařch Anjes pař bė dawno do přeřka póřnař, řchto bėchu řebi woni i nim wotnyřřili, přchetož wón može kóždemu nuts do wutroby widžeč, a řchtož je druhim wřcho potajne, to je přched nim wřcho řjawne a wotřryte. — Nėt- kole pař jim nařch Anjes řam wot řo wotmolwjenje na tamne prařchenje da, kajřež bė wón jim řtajř. Ale wón jim na to je žanej řečju a se žanymi řlowami njewotmolwi, ně, se řanym řkufom. Tamneho wódniveho ečlowjeřa wón něřle řa ruku wřa, a i tym, řo řo wón se řwojeje bójřej ruky teho řhoreho dóřnu, bė tón hnydom wřchón řtrowy. — Dwojake možemy i tuteho wu- řtrowjenja nawuřnyeč: nmajpředy, řo na njeđzeli Anjeřej ře- řuřej, kaž tón wódnivy řo hojieč danu a to na duřchi; přchetož wona je wařniřcha hač ečře; a potom, řo na njeđzeli kaž řesuf ľuboeč wopokafujemy nařchim bližřim. We wobėmaj wobřteji prawe njeđzelske džeřo. — Kařke žohnowanje by tola njeđzela řa nař wřchitřich mėla, hdy bychmy řo řesufej dali hojieč. Kař někotremu je to w nařchim ečařu niřne! Wř, kiž řeče w řesufu hižom řbože řwojeje duřche namafali, kiž řeče řhonili, kajři mėř, kajřu řbóžnoeč towarřtvo i řesufom do wutroby přchinječe, o přchidžeče jenož přchezo řařo, řydneče řo i řesufowymaj nobo- maj kaž Marja. Tam nawuřnyeče prawu ečichořeč w Bořy teč w nuřy a řpřořnoečzi řiwjenja. Tam nawuřnyeče se řtrowitnej wutrobu do ečėmneho přchichoda hľadacz a ečařacz na wėčřny řabatny wotpoečřnk po wřchej přořy a džeře. Njeje to něřchto řrařne? — A wy ľubi, kiž řo njeřřeče hiřchče řesufej hojieč dali, kiž woadče hřečhow, řiwjenje a řbóžnoeč přchi nim hiřchče na- mafali njeřřeče, řpytaječe rař se řbóžnych ečřinjazym ewangelijom, kotřyž je nam řesuf dař. Zapřchimneče jeho hľadu we wėřje. Wón přořy, řo chřřli i jemu přchineč wřchitřz, kiž řpřořni a wobeečřeni řu a jemu wutrobu dacž, řo by řu napřelniř se řwojimi ľubľami a darami. O ečřni to kař rucže hač možno. Njech to i wopřeřka teč boli, we wėřnej pokueče řwoje hřeči, řwoju njewėřu a njeřwėřnoeč póřnařřchi přched tym řbóžnikom řo řhibowacz, ečřni řo, tařle wón eče wuřtrowi a prawe njeđzelske džeřo je dofjanane, řo twoja wutroba řo řraduje w tym Anjeřu. — Ale prawe njeđzelske džeřo njech wobřteji teč w tym, řo druhich i wutrobu ľubujemy a řim tajkule řwoju ľuboeč se řamřnym řkufom wopokafujemy. W tym da nam tón řbóžnik dořny přchi- řkad, řo teho wboheho wódniveho wuřtrowi. Teč se řwojini

řlowom pokafa na prawe njeđzelske džeřo: „řchto je mjes nami, hdy by jemu wofok abo wof do řtudnje padnyř, řo by wón jeho na měře njewuečahnyř řabatny džeř?“ řesuf chze nam i tym prařieč, řo řu řkufi nuřy a ľuboeče na njeđzeli niz jeno do- puřchčene, ale řamo nařcha přchibľuřchnoeč. řewaf mařch tu řřlu njeđzeli jeno řa to, řo mohł tón džeř wotpoečřnyeč; njeđzeli dyrbřch mėč řwoj wotpoečřnk řa ečře, řa duřchu pař řobu. Njeđzeli njeřmėřch mėč je řanym wřchėdnym džeřom ničjo ečřineč, tehdy dyrbřch byeč i duřchu w Bořy wřchón nutny. Ale wřchitře řkufi a džeřa, i kotřymiz řo Bóh ečřečzi a jeho řra- ľeřtvo twari, přches kotřež nařchej duřchi njeľjeřta jėđž a druhim pomoz řo pořľeča, te řmėmř, haj dyrbimy ečřineč. řakub praři: „To je ečřita a njeřmařana Boža řľuřba přched Bohom a tym Wótřom: i řyřotam a i wudowam w jich řrudobje pohľadacz a wot řwėta řo njewomafany řařhowacz.“ Wieřel řo kóždny nad tym, řo je nam Bóh tajkule ľubu řlotu njeđzeli dař, a wotpoečřij tehdy kóždny wot wřcheho džeřa, řo mohł Bóh ľuby Anjes tónle džeř nad nami řanymi řwoje džeřo dofjanieč. ře-li pok twój bližřchi w nuřy a řada-li řebi to tehdy řchesečřijaniřka ľuboeč wot tebe, řo by jemu řchot pomhacz, tehdy řo jeno dořho njeřomdž, ale pokadž jemu hnydom se řkufom, řo mařch wėřu we wutrobje.

Ale hiřchče tole řľuřcha i prawemu řwjeczenju njeđzele, řo řo wo prawu njeđzelsku myřľ přořujemy. řesuf hořčam přchi- runanje powjedafche, řako wón pyřny, kař woni wuřwolichu na wřchřřim měře řeđieč. řdyž tebe něčto na řwař přchepřořy, dha njeřyđni řo na wřchřře měřtvo, řo by něhdže ečřeřniřchi, dňřli ty řy, wot njeho přořcheny njebyř. Tón Anjes řečzi w přchi- runanju. Tole napontinanje mamy naloečř na to duchowne: řchtož řo řam powřřchuje, tón budže poniřeny. Ečřečř, kotřuz ečřlowjeř řebi řam dawna, njeje ničjo winojta, ta řařdže, haj přchi- nječe poniřowanje. Boža wřchehomóžna ruky řkama kóždny wřřo- fořeč, kotřuz řebi ečřlowjeř řam twori. řchtož chze na wėřnu wřřofoeč přchineč, tón dyrbi řo řam poniřeč a pokorječ, kaž řawof, kiž řkny: řa, tón přeni mjes hřeřnikami. Budžmy poniřni! Tón řbóžnik tajři bėřche. Wón, hač řunje bė w Bořim řchtaľeče, poniřowafche řo řam a wřa wotřečřkowny řchtaľ na řo. řdyž póřnařřchi řwoju tař hordy wutrobu přched řesufom řo poniřujemy a w pokueče a řiweje wėřje jeho wo mój i wřřofa, wo nowe řiwjenje a ľuboeč přořymř, tehdy budžemy jemu, nařchemu niřchtrej, teč w prawym řwjeczenju njeđzele přchezo podobniřchi. řchesečřijano, nawuřniř njeđzeli řwjeczi i prawym njeđzelskim wobřhadom, i prawym njeđzelskim džeřom a i prawej njeđzelskej myřľu. Potom teč řa tebe něhdny wėčřna njeđzela přchidže horkach přchi řesufu w řwėřle. řamjeř.

Wo řwobodže řchesečřana.

(řokracžowanje.)

řařo temu, kiž je bjes wėřy, njeje řadny dořny řkuf řpo- možny i pobořnoečzi. a řbóžnoečzi. řařo jeho žane řle řkufi řleho a řatamaneho nječřinja, ale njewėřa, kotřaž wofobu a řchtom řřch ečřini, ta řle a řatamane řkufi ečřini. řehodla, hdy řy pobořny abo řřy, to řo je řkufami njeřapoečřina, ale i wėřu, kaž tamny mudry muž* praři: „řpoečřatř wřcheho hřečha je wot Boha wotpadnyeč a jemu njewėřieč.“ řař teč řchřřřtuř wuečři, kař njeđyrbřch se řkufami řapoečřeč, a praři: „Pař ečřineče řchtom dořny a jeho pľod dořny abo ečřineče řchtom řřy a jeho pľod řřy“; řako by chřřľ prařieč: řchtož chze dořny pľod mėč, dyrbi předy je řchtomom řapoečřeč a řon dořny řadžieč. řař, řchtož wřchaf

* řirach 10, 14. 15.

chze dobre skutki činic, nedyrbi se skutkami sapocjeć, ale na wořobje, kotraž dyrbi skutki činic. Wořobu pař nihto dobru njecžini, řhba jenož wěra, a nihto ju řtu njecžini, řhba jeno njewěra. To je drje wěro, řkutki činja někořo dobreho abo řkeho přched čłowjekami, to je, wone řwonkownje wořjewjeju, řchto je pobožny abo řtu, kař řhryřtuř praji Mat. 7, 20: „ř jich přodow dyrbiřch jich pōřnacž!“ Ale to je wřcho po řdacžu a řwonkownje, kotryž napohlad mnořich luđži myřli, řiž wřchaf piřaja a wucža, kař dyrbiřch dobre řkuti činic a pobožny bywacž, hdyž tola na wěru njepominaju; woni džeja, a wodži přchezo jedny řlepy druheho, čwiliuje řo ř mnořimi řkuttami a tola niřdy ř prawej pobožnořči njepřchřndu; wo tutyřch praji řw. Pawol 2. Tim. 3: Woni maja řdaczę pobožnořče, ale řalož řtu njeje, džeja a přchezo wufnu a tola niřdy ř pōřnacžu praweje pobožnořče njepřchřndu.“

řchtož něko ř tutyřmi řlepyřmi řo myřlicž njeřha, dyrbi dale řladacž, hacž do řkuttow, řařnjow abo wucžby řkuttow. Dyrbi na wořobu přchede wřchěmi wěžami řladacž, kař by ta pobožna bywafa. řa njeřhwa pař přches řařni a řkutt, ale přches Bože řlowo (to je přches jeho řlubjenje miřořče) a přches wěru pobožna a řbožna, řo by wobřtala jeho Boža čžeřč, řo wōn niř přches nařche řkutti, ale přches řwoje miřořčiwne řlowo darwo a je řameje řmilnořče řbožnyřch čin.

25. ř teho wřcheho je lořko řrořymicž, kař řtu dobre řkutti řacžiwneč a njeračiwneč, a kař dyrbiřch wřchě wucžby řrořymicž, řiž dobre řkutti wucža. Přchetož hdyž řo wopacžny přchidawř a přchewřotne mēnjenje nutřkach namařa, řo čzemy přches řkutti pobožni a řbožni bywacž, njeřřu wone řižo dobre a řtu řyle tamajomne; přchetož wone njeřřu řwobodne a hanja Božu miřořč, kotraž jeničžy přches wěru pobožnyřch a řbožnyřch čin; řchtož řkutti njerařmoža a tola řebi wotmřřla činic a ř tym miřořči do jeje řkutta a jeje čžeřče přchimaja. řehodla njeračiwny dobre řkutti jich dla, ale tuteho přcheho přchidawřa a wopacžneho, přchewřotneho mēnjenja dla, řiž čin, řo řo jeno dobre řdadža a tola dobr njeřřu, wobřchudža řebje a kōždeho ř tym, řunje kař torhaze wjeřki wo wowečřich drařtach. Ale tōnřamny řtu přchidawř a přchewřotne mēnjenje w řkuttach je njepřchemōžne, hdyž wěra njeje. Wōn dyrbi w tymle řwřatowřkuttowanju byčž, doniř wěra njepřchřndže a řōn njeračiwni; přchiroda unjeřamože řōn řama wot řo wuhnacž, haj, tež niř pōřnacž, ale ma řōn řa řrařnu řbožnjazu wěž. řehodla řo tež tař mnořy přches to řawjedu.

řehodla, řunjež je dobre wo rořkacžu, řpowjedanju a dořčččinjenju piřacž a přědowacž, řtu to, njewjedu-li dale ř wěre, tola řawěrnje řame řawjedne čžertowřke wucžby. řjeřmē řo jenaf jenož jenu přědowacž, ale wobě dwě řlowje Božeř. řařnje maju řo přědowacž, řřchřniřkow nařtrōžecž a jich řřch na řjawnořč přchijerč, řo byřu řo rořkali a wobrocžili. Ale přchi tym nima wōřtacž, ma řo to druhe řlowo, přchilubjenje miřořče, tež přědowacž, wěra wucžicž, řjes kotrejež řařnje, rořkacže a wřcho druhe řo podarmo řtawa. řrje řtu hiřchče přědarjo wōřtali, řiž rořkacže řřchow dla a miřořč přěduja, ale woni řařnje a řlubjenja Bože tař njewuřladuja, řo nawuřnjerřch, ř wotřal a kař rořkacže a miřořč přchřndžetej. Přchetož rořkacže bēži ř řařnjow, wěra je řlubjenjow Božich, a tař řo čłowjek přches wěru do bōřřkich řlowow wuřprawni a pořbēhne, řiž je přches bojořč přchēd Božeř řařnju poniřeny a ř jeho pōřnacžu přchřřchot. —

(Přchřchodnje dale.)

Mōz a pŕcha wěry.

řlōř: (řl. ř. řohmeyer, řhor. řn. ř. čžo. 79) řed'n twerdy řrōd je nařch Bōh řam atd.

řso řhubicž dyrbi njewěra,
řiž jenaf řani Bōha! —
Wřcho řlubjenje wřchaf wěra ma,
ře pařla twoja droha!
řu Bōh pořřicža
čži řam se řlowa
wōn miřořčiwje,
hdyž tebe wunōže
se řlužby řařniřkeje.

Čže wuřwobodžicž ř pořlecža
řkutt řadny njerařmože;
čži jeno wěra pořřicža
hacž najřbožniřche řbože.

řu ty pořřebny
dže wřmi ředžiwny,
hdyž tebi darwa
řu Boža dobrota,
řo řwřatu mēř by přchu! —

řkutt dořny řčinicž dobreho
čže njemōže dže řenje, —
řuž je řlowa bjeř Božeřo,
řo wuřpřchřř řo řenje
by ty ř prawdořču,
a se řhlyořču,
— bjeř pořřhlnjenje,
řo řmējeřch řiwjenje
a mōz a pŕchu řwřatu!

řsu přōd a pŕcha počžinki
a dobre řkutti wěry;
přchřncž přches nje řo pař njehodži
do pařadiřa wěry.
— Ale, dži ř řeřuřej,
woł džeřl dořny řej
přchi Wunōžniřu
a twojim řbožniřu!
— řař řařo řa řh přōdna.

Moja řtara biblija.

řo dalokere zuřby njeřřym řebi ničo dale řobu wřaf, hacž řwoju řtaru řerbřku bibliju, řu namřewřřhi po řwojim nanje, řiž je w řwojim dořřim řiwjenju něřdy w njeř čžitaf, — řniha, mi wořebje droha.

řdyž něko na řubnyřch wjecžorach čžitam w tutej bibliji, řhřřchu řařo řwřate řynki řwojeje macžerje, wiđžu tořřte řhřy pobožnyřch řerbřřich řemřcheryřow po pōluyřch řčžeřřkach a čžemnomōdru řmuřu čžornobohownyřch řorow, řhřřchu pořřpulu wořacž po Božich řitach a řchumjazy řhěřluřch na řerbřřich řemřcheryřach, wiđžu miře woblicžo řwojeřo řtareho wucžerja a bēřu řuku řwojeje darwo njeboheje wōřki.

ře to jara tořřta, řchěrořa řniha, moja řerbřřka biblija, ř drjewjanyřmaj deřřomaj, wřařana do řowřařeje řože, se řořřymaj mjedžanyřmaj řpřřomaj. řěř je řo řyle řčžornik a wřchelafē řopjena řu přěřniwe a řořte.

Mój prawótz Jan Sandrij, wiczejny bur we Wichowach, je žebi ju kupit w lécze 1728 wot Davita Rychtarja, knihkupca w Budyschinje sa dwaj czešlaj tolererje a je ju sawostajil po schěšč lětach swojemu žynej Janej; tak je ju stajnje naměł žyn po nauje, hač je skónczije biblija po žydom splahach dóschla do mojej rukow. A hižo steji sady mje mój žyn, žo mje praschejo, w czejej knižy čitam a sčto.

Kač žu tola moji wótzojo tebe czeščowali, luba stara biblija! Dwójžy je jim Boži woheń statok sničil, ale dwójžy žu cze plomjenjam wukhowali. Trójžy žu czešali we wójnstich nušach do hole a do horow. Esu wšchittu žwoju nadobu pschewostajili njepscchezelej, tebe pak žu žobu wšali s džěčimi a s Božim khlěbom do žwojeho wuczaha, so bych u měli žórto mozy a trošča. Hižo na sto lět žo pluh wodži psches jich ródny statok, ale jich biblija žama hiščeže tu je a wofschewja mje pósdneho potomnika.

Esych žynow a džowku je wótz Sandrij šhubil w jonym lécze psches štu khorosč. Šelko žylow je žo w tutym jonym lécze wuronilo na kopyena biblije? Widžu tebe, luba moja wotka Herta, žwoju bolostnu hlownu položič na bibliju, hdžež žy žebi chyzla trošcht w tajkim wulkim horju pytač. Těhdy stej drje žo pschemacžalej a wožotkej stronje, so móžu lédma čitacž 90. a 121. psalm.

Šdyž čitam žwoju bibliju, mam wokolo žebje wšchittich mojich wótzow. Wšchitžy žu proscži, pobožni, pilni Šserbja, žu w žwojich dolhich cžornych kabatach, w kotrychž kemschi kłodžachu jako wješni a žyřkwinu pschedstějicžerjo, a w kotrychž jich položichu do kłójnowych kasčezow; haj tež tych, kotrychž njena ani nješnju hač do cžnowych pohanskich dobow, fiž wšchitžy špja w plódnej semi pod módrym Čžornobohom.

Botom položu žwojemu žynkej prawizu na ramješčo jemu prajžy: Budž, luby žynko, pobožny a žwěrnny a pilny, kaž twoji wótzojo. To čitam w tutej starej bibliji.

Uta Wicor

Na Boha twař, dušcha!

Twař, o moja dušcha, twař na Boha! Wěczna lubosč Boža, lubo nař wšchěch ma! Šslyšch, o dušcha, Bóh nař lubo ma. Škóžde ranje s nowa žlónzu šhadžecž da. Po cžěmnej nozy da sbože cži; k žwěrye — nowe mozy. Šnješ najwšchšchi!

Twař, o luba dušcha, twař na Boha. Wěczna lubosč Boža, lubo nař wšchěch ma! O wješe! Bóh našch Wócžez je! W wšchellkej nušy našch wón nař woschtuje, We žwojim žlowje nař pošylui, s pada pomha horje, Wótž njebjeski!

Twař, o moja dušcha, twař na Boha! Wěczna lubosč Boža, lubo nař wšchěch ma! Šdyž w nušy mamy czežke dny — Bóh je pschi nař tudy! žo joh' džeržimy. We žwojich žlowach nam pokazje, w wullich, krašnych šutkach, wón s Šnješom je!

Twař, o moja dušcha, twař na Boha! Wěczna lubosč Boža, lubo nař wšchěch ma! Dowěrenje mějmy, wobštajnje Bohu Šnješej wšchitžy, wón ta pomoz je! Hdže sbože wjetšcheho hač we Bohy? Wumozje wot žnjercže, lud wěryžy.

Twař, o moja dušcha, twař na Boha! Wěczna lubosč Boža, lubo nař wšchěch ma. Bóh je našcha pomoz najwšchšcha; hdž žo druhim šlyščeže — trošcht a nadžija. Še wšchitkej nušy nam pomhať je, so měł hrěšchnit kłudy w nim wješe.

Twař, o moja dušcha, twař na Boha! Wěczna lubosč Boža, lubo nař wšchěch ma! Pucž žad'u drugi njeje šbóžnišchi, hač tón w Božej hnadži, k Wótžnej wutrobi. We Božej ruzy, wukhowani džemy k njeju wšchitžy we nadžiji.

Twař, o moja dušcha, twař na Boha! Wěczna lubosč Boža, lubo nař wšchěch ma. W nušy šlyškej wocži žylhojtej k njebjeskmu Wótžej horje hladatej, k tom' wěcznom' žwětku mi žadosč dže, k njebjeskmu žlónzu, tam radosče je.

Twař, o moja dušcha, twař na Boha! Wěczna lubosč Boža, lubo nař wšchěch ma! Šso njebože! Bóh Šnješ s nami je. Wšchohomózna ruža Boža šchituje. Šdyž tu b'dže špadacž do kručow wšcho — budže wobarnowacž tych žwojich Bóh!

W.

Jedyn s Lutherowych listow.

„Šnada a měř w Šchrystužu!

Čžestna, dobra knjeni, luba pschecželniza!

Ja Wař proschu Bože dla: Šdyž je Bóh mi kłudu, młodu pohanku, moje a mojeje Šhaty džěčžo, wobradžil, chyzla Wy tak dobra byč a tutej kłudej pohanzu k temu dopomhacž, so by žo kšchecžanka ščiniła, a chyzla jeje duchowna macž byč, so by žo wona psches Wasche pošluženje a pomoz psches žwajatu kšchecženižu wot stareho Šadamoweho naroda tež k nowemu Šchrystužowemu narodej pschecžiščezala.

To chzu ja, kaž žebi to pschecžče, Šam jažo wotruacž. Š tym w Božim mjenje! Šamjeń.

1529.

Martinus Luther.“

Tutón list napija Luther 5. džěń meje 1529 knjeni Margareče Šörižowej, mandželskej magistra Šöriža, ju proschu, so by jeho džowecžičžy Madlenžy, džěń přjedy narodženej, kmótšila.

Nimo teho so je tutón list droha dopomnjeńka na našchewu Luthera, wobł wón tola tež žlužič jako pschiklad, kaž někať měle žo tajke kmótrowpscheproschowaze listy pišacž a kať niž, — a pohladawšchi do tajkich listow s našchewo cžaka, prajišch, so je to nušne. —

Še Šserbow, ja Šserbow.

W Draždžanach běchu žo 18. septembra ewangelžy duchowni je wšchěch kónzow šakškej sešchli, pscheproscheni wot konferenzy šakšich esorow, to je duchownych, kšišž maja žyřkwinške nahladowanje. Šaměř tuteho šěndženja bē, žo šaběracž s tym prajšenižom, tajke je štejšchěžo žyřkwinškich wožadow a duchownych a šakšch byč dhyřbjało wošřjedž tajkeho hospodarjenja s pjenjesami, šakšch to nětkole ludy a kraje wobknuježa. Šednanja, kotrež ši dny trajachu, wopšchijachu pschednoschi, pošicžene wot wěžwustojnych knježi, kotrymž žo kóždy krocž wobšchěrna a dokladna rošmohwa pschisamny. Wšchitžy pschitonni běchu w tym pschescžene, so je tu ja wožady kaž ja duchownych hiščeže wjele nadawkow, kotrychž wuwjedženje je nišne a špomozne ja wožady a jenotliwych a ja cžly kraj a lud. Bóh daž, so by žo to tam šapocžane džělo wudospolnicž a wšchitke to, šchtož je trěbne, prawje a derje wuwjesč hodžiko!

Lutherowe šlowa.

59.

Šdyž rano poštanu, modlu žo s mojimi džěčimi Bože džekacž kasnje, wěru, wótcženascž a k temu šakšičžuli psalm.

60.

Najwjetšcha hnada a dar Boži je: pobožnu, pschecželnu, bohobojasnu a hospodaršku mandželsku měč, s kotrežž móžesch w mērye živy byč, kotrežž kmešch wšchě žwoje kłubo a šchtož masch, haj žwoje cžělo a žiwjenje dowěricž.